

Maciej Szpunar

Pojęcie dokumentu urzędowego w rozumieniu artykułu 50 konwencji lugańskiej o jurysdykcji i wykonywaniu orzeczeń sądowych w sprawach cywilnych i handlowych

(W świetle orzeczenia Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich z dnia 17 czerwca 1999 roku w sprawie C-260/97, Unibank A/S versus Flemming G. Christiansen)

W dniu 1 lutego 2000 r. weszła w życie w stosunku do Polski konwencja o jurysdykcji i wykonywaniu orzeczeń sądowych w sprawach cywilnych i handlowych, sporządzona w Lugano dnia 16 września 1988 r.¹ Zakres zastosowania konwencji jest nieco szerszy aniżeli wynika to z jej tytułu. Zgodnie z art. 50, przewidziana w konwencji procedura nadawania klauzuli wykonalności dotyczy nie tylko orzeczeń sądowych, lecz także niektórych dokumentów urzędowych. Przepis ten, zgodnie z tłumaczeniem opublikowanym w Dzienniku Ustaw, stanowi:

„Dokumenty urzędowe, które zostały sporządzone w jednym Umawiającym się Państwie i które są wykonalne, będą objęte zezwoleniem na wykonanie w innym Umawiającym się Państwie, na wniosek, w postępowaniu przewidzianym w artykule 31 i następnym. Wniosek może być oddalony tylko wtedy, jeżeli wykonanie tego dokumentu byłoby sprzeczne z porządkiem publicznym państwa wykonania.

¹ Tekst konwencji został zamieszczony w Dz.U. z 2000 r. Nr 10, poz. 132.

Przedstawiony dokument musi spełniać warunki wymagane do uznania go za posiadający moc dowodową w państwie, w którym został sporządzony.

Przepisy rozdziału 3 tytułu III stosuje się odpowiednio”.

Użycie w ustępie drugim tego artykułu sformułowania „posiadający moc dowodową” wydaje się błędne. Moc dowodową mają nie tylko dokumenty urzędowe. Brzmienie tego przepisu w wersji francuskiej i angielskiej sugeruje raczej, iż chodzi tu o „dokumenty, które są uznane jako urzędowe zgodnie z prawem państwa, w którym zostały sporządzone”². Wydaje się więc, że bardziej precyzyjne jest tłumaczenie ustępu 2 art. 50 zamieszczone w Kwartalniku Prawa Prywatnego³:

„Przedłożony dokument powinien spełniać warunki, od których zależy jego charakter urzędowy w państwie, w którym został on wydany”.

Dla praktyki notarialnej konsekwencje unormowania art. 50 są bardzo daleko idące. Zgodnie z art. 777 § 1 pkt 4) i 5) k.p.c., tytułami egzekucyjnymi są także akty notarialne, w których dłużnik poddaje się egzekucji. Otóż na podstawie art. 50 konwencji lugańskiej akty te „są objęte zezwoleniem na wykonanie” w każdym państwie będącym stroną konwencji⁴. Oznacza to, że polskie akty notarialne spełniające przesłanki z art. 777 § 1 k.p.c. korzystają z uproszczonej procedury wykonawczej przewidzianej w art. 31 i następnych konwencji. Odmowa wykonania może nastąpić wyłącznie wówczas, gdy naruszałoby to porządek publiczny państwa wykonania. Identyczne zasady obowiązują w przypadku stwierdzenia wykonalności na obszarze Polski aktów notarialnych sporządzonych w innych państwach, które są stronami konwencji.

Przed zaprezentowaniem powołanego w tytule wyroku Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wypada zgłosić kilka uwag wprowadzających. Wszelkie rozważania dotyczące konwencji lugańskiej muszą

² Wersja francuska ustępu drugiego art. 50 brzmi: „L'acte produit doit réunir les conditions nécessaires a son authenticité dans l'Etat d'origine”.

³ Zeszyt 4/1997, s. 763. Tekst konwencji przetłumaczył M. Hulist.

⁴ Stronami konwencji są obecnie: Austria, Belgia, Dania, Finlandia, Francja, Grecja, Hiszpania, Holandia, Irlandia, Islandia, Luksemburg, Niemcy, Norwegia, Polska, Portugalia, Szwajcaria, Szwecja, Wielka Brytania, Włochy.

być poprzedzone wzmianką o konwencji brukselskiej z 1968 r., mającej ten sam przedmiot regulacji⁵.

Konwencja brukselska z dnia 27 września 1968 r. została sporządzona i zawarta na podstawie art. 293 (dawniej art. 220) traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską. Ponieważ jej stronami mogą być wyłącznie państwa członkowskie Wspólnoty Europejskiej, w roku 1988 doszło do podpisania w Lugano konwencji równoległej, której stronami stały się również państwa członkowskie Europejskiego Stowarzyszenia Wolnego Handlu (EFTA). Konwencja lugańska jest konwencją otwartą, dzięki czemu mogła do niej przystąpić także Polska. Treść obu konwencji jest niemal identyczna⁶. Można nawet postawić tezę, że tworzą one wspólny mechanizm prawny służący ujednoczeniu reguł jurysdykcji międzynarodowej i wykonywania orzeczeń zagranicznych we wszystkich państwach będących stroną przynajmniej jednej z dwóch konwencji⁷.

Jedyna istotna różnica wiąże się z kompetencją Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich do dokonywania wykładni postanowień konwencji brukselskiej. Protokół z dnia 3 czerwca 1971 r. przewiduje możliwość zwracania się przez niektóre krajowe organy sądowe do Trybunału Sprawiedliwości o wydanie orzeczeń dotyczących interpretacji konwencji⁸. Praktyka wskazuje, że instrument ten jest wykorzystywany bardzo często. Dzięki niemu osiągnięto znaczną jednolitość wykładni w orzecznictwie krajowym.

Podobny instrument nie został wprowadzony do konwencji lugańskiej, której stroną jest Polska. W interesującym nas aspekcie pojawia się więc pytanie o znaczenie, jakie należy przypisać orzecznictwu Trybunału Sprawiedliwości wydanemu w związku z interpretacją konwencji brukselskiej. Kwestia ta nabiera szczególnego znaczenia wobec tak samo brzmiących postanowień obu konwencji.

⁵ Por. M. P a z d a n, *Znaczenie konwencji lugańskiej dla polskiego sądownictwa i notariatu*, [w:] *II Kongres Notariuszy Rzeczypospolitej Polskiej. Referaty i opracowania*, Poznań-Kluczbork 1999, s. 221.

⁶ Niewielkie różnice o charakterze merytorycznym można odnaleźć w art. 5, art. 16 i art. 17. Por. na ten temat: H. G a u d e m e t - T a l l o n, *Les conventions de Bruxelles et de Lugano*, Paris 1996, s. 329 i nast.

⁷ Wzajemne relacje pomiędzy obu konwencjami reguluje art. 54b.

⁸ Tekst jednolity protokołu zamieszczony został w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*, C 189/1990, s. 25 i nast.

Nie istnieją żadne formalne mechanizmy, które zapewniłyby uwzględnianie judykatury Trybunału Sprawiedliwości przez krajowe organy sądowe stosujące przepisy konwencji lugańskiej⁹. Nie można jednak w tym kontekście nie wspomnieć o dołączonym do konwencji lugańskiej protokole nr 2 dotyczącym jednolitej wykładni konwencji¹⁰. Zarówno w jego preambule, jak i w treści niektórych postanowień znajdujemy odwołanie do dorobku orzeczniczego Trybunału Sprawiedliwości. Wydaje się, że również aurytet Trybunału przemawia za tym, że uwzględnianie jego orzecznictwa jest najlepszym sposobem zapewnienia jednolitej wykładni konwencji lugańskiej.

W przedstawionej poniżej sprawie o wykładnię art. 50 konwencji brukselskiej (identycznie brzmi ten sam przepis w konwencji lugańskiej) zwrócił się niemiecki *Bundesgerichtshof*. Pytanie dotyczyło możliwości uznania za dokument urzędowy w rozumieniu art. 50 oświadczenia dłużnika o poddaniu się egzekucji na rzecz banku. Dokument ten sporządzony został w Danii, a bank – będący wierzycielem – zamierzał na jego podstawie wszcząć egzekucję przeciwko dłużnikowi na terenie Niemiec. Zgodnie z prawem duńskim, dokumenty takie stanowią podstawę do przeprowadzenia egzekucji, nawet jeżeli zostały sporządzone bez udziału władzy publicznej.

Z przedstawionego poniżej rozstrzygnięcia Trybunału wynika, iż dokumentami urzędowymi w rozumieniu art. 50 są jedynie dokumenty, których wiarygodność została stwierdzona przez władze publiczne. Sformułowanie takie niesie za sobą konsekwencje także dla polskiego prawa. Z pewnością dokumentami urzędowymi są akty notarialne, w których dłużnik poddaje się egzekucji, na podstawie art. 777 § 1 pkt 4) i 5) k.p.c. Wątpliwości dotyczyć mogą natomiast innych dokumentów, które zgodnie z polskim prawem stanowią tytuły egzekucyjne¹¹. Chodzi tu w przede wszystkim o art. 96 prawa bankowego¹², zgodnie z którym banki mogą wystawiać bankowe tytuły egzekucyjne, sporządzane na podstawie ksiąg banków i innych dokumentów związanych z dokonywaniem czynności bankowych. Wydaje się, że w świetle przedstawionego poniżej orzeczenia, dokumenty takie nie

⁹ Por. na ten temat: H. G a u d e m e t - T a l l o n, *Les conventions...*, s. 324 i nast.

¹⁰ Tekst protokołu zamieszczony został razem z konwencją w Dzienniku Ustaw.

¹¹ Por. E. W e n g e r e k, *Postępowanie zabezpieczające i egzekucyjne*, Warszawa 1998, s. 120 i 121.

¹² Dz.U. z 1997 r. Nr 140, poz. 939.

stanowią dokumentów urzędowych w rozumieniu art. 50 konwencji. Wniosku takiego nie zmienia sformułowanie art. 95 prawa bankowego, który stanowi, że niektóre z dokumentów wystawianych przez banki mają „moc dokumentów urzędowych”.

WYROK
TRYBUNAŁU SPRAWIEDLIWOŚCI WSPÓLNOT EUROPEJSKICH
(Izba Piąta)
z dnia 17 czerwca 1999 roku¹³

W sprawie C-260/97,

ZAPYTANIE skierowane do Trybunału – na podstawie protokołu z dnia 3 czerwca 1971 r. o dokonywaniu przez Trybunał Sprawiedliwości wykładni konwencji z dnia 27 września 1968 r. o jurysdykcji i wykonywaniu orzeczeń sądowych w sprawach cywilnych i handlowych przez *Bundesgerichtshof* (Niemcy) o wydanie orzeczenia wstępnego w sprawie zawisłej przed tym sądem:

Unibank A/S v. Flemming G. Christiansen

dotyczącego wykładni artykułów 32, 36 i 50 wyżej wspomnianej konwencji z 27 września (OJ 1972 L 299, s. 32), zmienionej przez konwencję z dnia 9 października 1978 r. o przystąpieniu Królestwa Danii, Irlandii i Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej (OJ 1978 L 304, s. 1, tekst z poprawkami – s. 77) oraz przez konwencję z dnia 25 października 1982 r. o przystąpieniu Grecji (OJ 1982 L 388, s. 1).

WYROK

1. Postanowieniem z dnia 26 czerwca 1997 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 18 lipca 1997 r., *Bundesgerichtshof* (Sąd Federalny), na podstawie protokołu z dnia 3 czerwca 1971 r. o dokonywaniu przez Trybunał Sprawiedliwości wykładni konwencji z dnia 27 września 1968 r. o jurysdykcji i wykonywaniu orzeczeń sądowych w sprawach cywilnych i

¹³ Język procedury: niemiecki.

handlowych, przedłożył Trybunałowi dwa pytania dotyczące wykładni artykułów 32, 36 i 50 tej konwencji (OJ 1972 L 299, s. 32), zmienionej przez konwencję z dnia 9 października 1978 r. o przystąpieniu Królestwa Danii, Irlandii i Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej (OJ 1978 L 304, s. 1, tekst z poprawkami – s. 77) oraz przez konwencję z dnia 25 października 1982 r. o przystąpieniu Grecji (OJ 1982 L 388, s. 1) (dalej: konwencji brukselskiej).

2. Kwestie te zostały podniesione w postępowaniu pomiędzy Unibank A/S (Unibank) i panem Christiansenem, dotyczącym wniosku tego pierwszego o nadanie trzech klauzul wykonalności oświadczeniom o poddaniu się egzekucji.

Przepisy prawne będące przedmiotem postępowania

3. Artykuł 32 ust. 2 konwencji brukselskiej stanowi:

„Właściwość miejscową określa się na podstawie miejsca zamieszkania dłużnika. Jeżeli nie ma on miejsca zamieszkania na terytorium państwa wykonania, właściwy jest sąd, w którego okręgu egzekucja powinna zostać przeprowadzona”.

4. Artykuł 36 konwencji brukselskiej stanowi:

„Jeżeli zezwolono na wykonanie, dłużnik może wnieść środek zaskarżenia w ciągu miesiąca od doręczenia orzeczenia.

Jeżeli dłużnik ma miejsce zamieszkania w Umawiającym się Państwie innym niż to, w którym wydano orzeczenie o zezwoleniu na wykonanie, termin do wniesienia środka zaskarżenia wynosi dwa miesiące i biegnie od dnia doręczenia tego orzeczenia dłużnikowi, osobiście lub pod jego adresem. Przedłużenie tego terminu z powodu dużej odległości jest wyłączone.”

5. Artykuł 50 konwencji brukselskiej stanowi:

„Dokumenty urzędowe, które zostały sporządzone w jednym Umawiającym się Państwie i które są wykonalne, uzyskują zezwolenie na wykonanie w innym Umawiającym się Państwie, na wniosek, w postępowaniu przewidzianym w artykułach 31 i następujących. Wniosek może być oddalony tylko wtedy, jeżeli wykonanie tego dokumentu byłoby sprzeczne z porządkiem publicznym państwa wykonania.

Przedstawiony dokument musi spełniać warunki wymagane do uznania go za posiadający moc dowodową w państwie, w którym został sporządzony.

Przepisy rozdziału 3 tytułu III stosuje się odpowiednio”.

6. Pierwsze zdanie pierwszego ustępu artykułu 50 konwencji brukselskiej zostało zmienione przez artykuł 14 konwencji z dnia 26 maja 1989 r. o przystąpieniu Królestwa Hiszpanii i Republiki Portugalii (OJ 1989 L 285, s. 1; zwaną dalej „trzecią konwencją o przystąpieniu”) w następujący sposób:

„Dokumenty urzędowe, które zostały sporządzone w jednym Umawiającym się Państwie i które są wykonalne, będą objęte zezwoleniem na wykonanie w innym Umawiającym się Państwie, na wniosek, w postępowaniu przewidzianym w artykułach 31 i następujących”.

7. Na skutek wprowadzenia tej poprawki, treść artykułu 50 konwencji brukselskiej jest tożsama z treścią artykułu 50 konwencji z dnia 16 września 1988 r. o właściwości sądów i wykonywaniu orzeczeń w sprawach cywilnych i handlowych (OJ 1988 L 319, s. 9; dalej: konwencji lugańskiej).

8. Na podstawie artykułu 478 (1) (5) *Retsplejelov* (duńskiego kodeksu postępowania cywilnego), tytułem egzekucyjnym może być pisemne oświadczenie dłużnika o poddaniu się egzekucji.

Spór w postępowaniu głównym i pytania skierowane do Trybunału

9. W latach 1990-1992 pan Christiansen podpisał na rzecz Unibanku, banku utworzonego zgodnie z przepisami prawa duńskiego w Arhus (Dania), trzy oświadczenia o poddaniu się egzekucji (Gaeldsbrev) na sumy 270 000 DKK, 422 000 DKK i 138 000 DKK wraz z odsetkami. Te trzy dokumenty zostały sporządzone pismem maszynowym, a ponadto opatrzono je w podpis osoby trzeciej, pracownika Unibanku, która zaświadczała o prawidłowości podpisu dłużnika. Dokumenty te zawierały jednoznaczne stwierdzenie, że mogą stanowić tytuł egzekucyjny zgodnie z artykułem 478 *Retsplejelov*.

10. W chwili sporządzenia oświadczeń o poddaniu się egzekucji dłużnik zamieszkiwał w Danii. Po przeprowadzeniu się dłużnika do Weiterstadt

(Niemcy), przedstawiono mu oświadczenia o poddaniu się egzekucji, wzywając do zapłaty długu. Na wniosek Unibanku, *Landsgericht* w Darmstadt, w którego właściwości miejscowej znajduje się Weiterstadt, nadał klauzulę wykonalności powyższym dokumentom. Pan Christiansen zaskarżył tę decyzję w *Oberlandesgericht* (Wyższym Sądzie Krajowym) we Frankfurcie nad Menem. W postępowaniu odwoławczym pan Christiansen wskazał na fakt opuszczenia terytorium Niemiec, jednak nie ujawnił swojego obecnego adresu. Na tej podstawie sąd odwoławczy stwierdził, że Unibank nie ma już interesu w kontynuowaniu postępowania, albowiem nie jest już możliwe przeprowadzenie egzekucji w Niemczech, i w związku z tym uwzględnił wniesiony środek zaskarżenia.

11. Unibank wniósł zażalenie do *Bundesgerichtshof*, który zawiesił postępowanie do czasu udzielenia przez Trybunał Sprawiedliwości odpowiedzi na następujące pytania:

„1) Czy oświadczenie o poddaniu się egzekucji podpisane przez dłużnika bez udziału władzy publicznej – takie jak Gaeldsbrev na podstawie prawa duńskiego (art. 478 (1) (5) duńskiego kodeksu postępowania cywilnego) – jest dokumentem urzędowym w rozumieniu artykułu 50 konwencji brukselskiej, jeżeli takie oświadczenie jednoznacznie wskazuje, że może służyć jak tytuł egzekucyjny i stanowi ono tytuł egzekucyjny zgodnie z ustawodawstwem państwa, w którym zostało sporządzone, aczkolwiek z zastrzeżeniem, że sąd właściwy do nadania klauzuli wykonalności może oddalić wniosek wierzyciela, jeżeli na skutek zarzutów dotyczących podstaw nadania klauzuli wykonalności, istnieją wątpliwości co do kontynuowania postępowania?

Jeżeli odpowiedź na pytanie pierwsze jest pozytywna, to:

2) Czy wniosek o nadanie klauzuli wykonalności orzeczeniu lub dokumentowi urzędowemu złożony w sądzie właściwym miejscowo zgodnie z artykułem 32 (2) konwencji brukselskiej może zostać odrzucony lub oddalony na tej podstawie, że w trakcie trwania postępowania odwoławczego (artykuł 36 konwencji brukselskiej) dłużnik opuścił państwo, w którym postępowanie zostało wszczęte, a jego nowe miejsce zamieszkania nie jest znane?”

Pytanie pierwsze

12. Odpowiedź na pierwsze pytanie służy ustaleniu, czy oświadczenie o poddaniu się egzekucji sporządzone bez udziału władzy publicznej może stanowić dokument urzędowy w rozumieniu artykułu 50 konwencji brukselskiej.

13. Unibank podnosi, że odpowiedź na to pytanie powinna być pozytywna. Pan Christiansen, rządy Niemiec, Wielkiej Brytanii oraz Komisja twierdzą, że przymiotnik „urzędowy” oznacza, że procedura nadania klauzuli wykonalności przewidziana w konwencji brukselskiej nie dotyczy wszelkich dokumentów, lecz jedynie tych, których wiarygodność została stwierdzona przez odpowiednie władze publiczne.

14. Już na wstępie należy zauważyć, że artykuł 50 konwencji brukselskiej traktuje „dokumenty urzędowe, które zostały sporządzone w jednym Umawiającym się Państwie i które są wykonalne” na równi, w zakresie ich wykonalności w innych Umawiających się Państwach, z orzeczeniami sądowymi w rozumieniu artykułu 25 tej konwencji, i w związku z tym stanowi, że postanowienia dotyczące wykonalności zawarte w artykułach 31 i nast. mają zastosowanie również do takich dokumentów. Celem tego przepisu jest zapewnienie jednego z podstawowych celów konwencji brukselskiej, jakim jest ułatwienie, w największym możliwym stopniu, swobodnego przepływu orzeczeń poprzez zapewnienie szybkiej i nieskomplikowanej procedury wykonawczej (patrz: sprawa 148/84 *Deutsche Genossenschaftsbank* [1985] ECR 1981, § 16, oraz sprawa C-414/92 *Solo Kleinmotoren* [1994] ECR I-2237, § 20).

15. Ponieważ dokumenty objęte treścią artykułu 50 konwencji brukselskiej są wykonalne na takich samych warunkach, jak orzeczenia sądowe, urzędowy charakter takich dokumentów musi być niewątpliwy, tak aby sąd w państwie, w którym dochodzi się wykonania, mógł polegać na ich urzędowym charakterze. Ponieważ dokumenty sporządzone pomiędzy stronami ze swej istoty nie są urzędowe, konieczny staje się udział władzy publicznej bądź innej władzy upoważnionej do tego przez państwo ich sporządzenia, aby dokumentom takim nadać charakter urzędowy.

16. Taką wykładnię artykułu 50 konwencji brukselskiej zaprezentowano również w raporcie Jenarda-Möllera dotyczącym konwencji lugańskiej (OJ 1990 C 189, s. 57; dalej: raport Jenarda-Möllera).

17. Z § 72 raportu Jenarda-Möllera wynika, że reprezentanci państw członkowskich Europejskiego Stowarzyszenia Wolnego Handlu (EFTA) zawnioskowali, aby przesłanki, jakim podlegają dokumenty w celu uznania ich za urzędowe w rozumieniu artykułu 50 konwencji lugańskiej, były w sposób szczegółowy określone. W związku z tym raport wymienia następujące trzy przesłanki: urzędowy charakter dokumentu musi być stwierdzony przez władzę publiczną; urzędowy charakter powinien odnosić się do całego dokumentu, a nie tylko na przykład do podpisu; dokument powinien być tytułem egzekucyjnym w państwie, z którego pochodzi.

18. Zgodnie z tym samym raportem, udział władzy publicznej jest przesłanką uznania dokumentu jako urzędowy w rozumieniu artykułu 50 konwencji lugańskiej.

19. Prawdą jest, że artykuł 50 konwencji brukselskiej i artykuł 50 konwencji lugańskiej w chwili istotnej dla niniejszego postępowania różniły się treścią oraz że raport Jenarda dotyczący konwencji brukselskiej (OJ 1979 C 59, s. 1) nie wskazuje na kryteria, które muszą być spełnione przez dokumenty urzędowe, lecz jedynie powtarza warunki zawarte w artykule 50 późniejszej konwencji.

20. Jednakże jedyna różnica pomiędzy treścią obu konwencji w tym zakresie wynikała z faktu, że konwencja brukselska posługiwała się sformułowaniem „uzyskują zezwolenie na wykonanie”, podczas gdy konwencja lugańska używała sformułowania „będą objęte zezwoleniem na wykonanie”. Co więcej, z § 29 raportu De Almeidy Cruz, Desantesa Real i Jenarda, dotyczącego trzeciej konwencji o przystąpieniu (OJ 1990 C 1989, s. 35), wynika, że późniejsza konwencja, przez wprowadzenie do artykułu 50 konwencji brukselskiej takiego samego sformułowania, jak w artykule 50 konwencji lugańskiej, zmierzała do ujednoczenia treści obu konwencji w tym zakresie, a oba cytowane powyżej sformułowania traktowane były jako równoznaczne.

21. Z uwagi na powyższe, odpowiedź na pierwsze pytanie stanowi, iż oświadczenie o poddaniu się egzekucji, wykonalne zgodnie z prawem państwa pochodzenia, którego charakter urzędowy nie został stwierdzony przez władzę publiczną bądź inną władzę do tego upoważnioną, nie stanowi dokumentu urzędowego w rozumieniu artykułu 50 konwencji brukselskiej.

22. Z uwagi na odpowiedź udzieloną na pierwsze pytanie, nie jest konieczne udzielenie odpowiedzi na pytanie drugie.

Koszty

23. Koszty poniesione przez rządy Niemiec, Wielkiej Brytanii oraz Komisję, którzy przedstawili Trybunałowi pisemne stanowiska, nie podlegają zwrotowi. Ponieważ dla stron głównego postępowania niniejsze postępowanie stanowi jedynie część procesu toczącego się przed sądem krajowym, decyzja o kosztach pozostawiona zostaje temu sądowi.

Na tej podstawie

TRYBUNAŁ (Izba Piąta)

w odpowiedzi na pytania przedłożone postanowieniem z dnia 26 czerwca 1997 r. przez *Bundesgerichtshof*, niniejszym orzeka:

„Oświadczenie o poddaniu się egzekucji, wykonalne zgodnie z prawem państwa jego sporządzenia, którego charakter urzędowy nie został stwierdzony przez władzę publiczną bądź inną władzę do tego upoważnioną, nie stanowi dokumentu urzędowego w rozumieniu artykułu 50 konwencji z dnia 27 września 1968 r. o jurysdykcji i wykonywaniu orzeczeń sądowych w sprawach cywilnych i handlowych, zmienionej przez konwencję z dnia 9 października 1978 r. o przystąpieniu Królestwa Danii, Irlandii i Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej oraz przez konwencję z dnia 25 października 1982 r. o przystąpieniu Grecji”.